DANI
KEVIN
GUILMAR
ANNA
ROBYN
ERIC
BERKSUN
BENJAMIN
JASMIJN
RICARDO
TOTO
MAXZ
DIRK-JAN
BOUDEWIJN

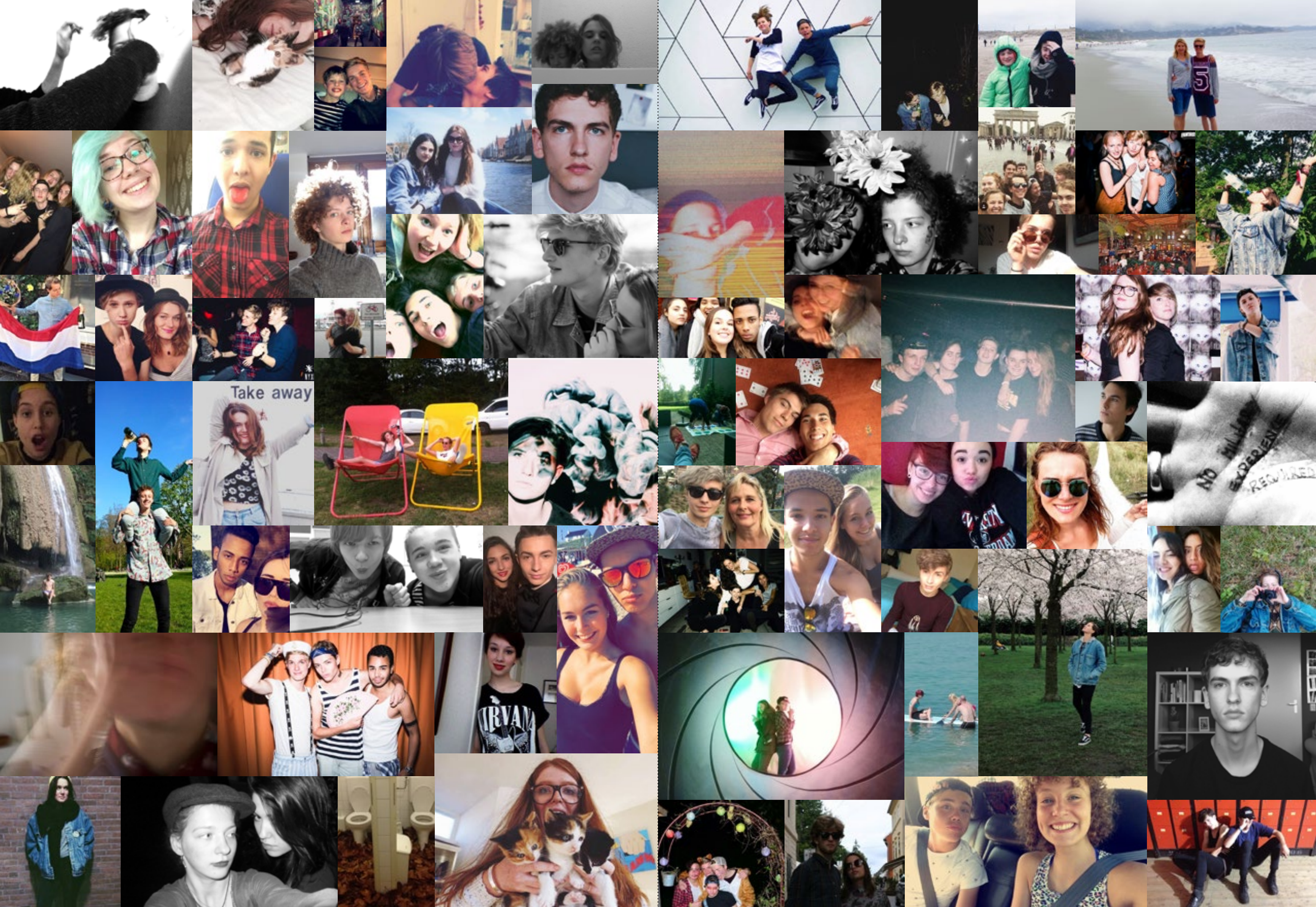
Take away

JONG & GAY

MARJOLEIN ANNEGARN

Claudia de Breij

Lieve lezer,

Voor je ligt een magazine vol getuigenissen van homoseksuele jongens en meisjes over dat ene spannende moment: de coming-out.

Ik zeg ‘dat ene moment’, maar realiseer me nu dat dat niet waar is; je blijft je hele leven uit de kast komen. Als je ouders het eenmaal weten, scheelt dat een heleboel maar dan krijg je je eerste baan. Of je gaat op reis naar een iets minder tolerant land dan het onze (helaas zo’n beetje de hele wereld vandaag de dag). Of je staat op het schoolplein van je kinderen.

‘Nee, ik ben met een vrouw samen,’ zul je zeggen, of juist ‘Dit is mijn man’, maar je zult jezelf hoe dan ook even moeten uitleggen.

En is dat erg? – zou dominee Gremdaat vragen.

Nee, dat is niet erg. Dat is ook wel weer fijn, want het maakt dat je continu stilstaat bij wie je bent en wie je wilt zijn. En ja, dat is wel erg, want soms zou je willen dat je niet altijd maar weer degene bent die afwijkt.

Daarom, lieve lezer, moet je uit de kast komen. Want als we het allemaal doen, als we het allemaal durven, als iedereen in zijn klas, in zijn kantoor, in zijn fabriek, in zijn fucking nagelsalon tenminste één homoseksueel kent, wijken we al een stuk minder af. Dat is de paradox aan uit de kast komen: het is doodeng, omdat niemand zich in de puberteit bij voorbaat verheugt op ‘anders zijn’. En het is geweldig, het is moedig en vooral nodig omdat het alleen maar makkelijker kan worden, voor jou én voor de rest van de wereld, als je het eenmaal hebt gedaan.

Dus daar gaan we. Wees niet bang, je bent niet alleen. Wij zijn het allemaal.

ADELE 21

DANI

Dani. 18 jaar.
Uit de kast sinds
zijn 16e.

Ik denk dat het zo rond mijn 13e of 14e was, dat het voor mij duidelijk werd dat ik op jongens val. Ik keek meer naar jongens dan naar meisjes, dat was erg vervelend. Ik wilde 'het' niet zijn. Je hebt toch een beeld van hoe het leven gaat; een vrouw en kinderen krijgen bijvoorbeeld, dat kan dan niet of gaat anders. En ik had even tijd nodig om daaraan te wennen.

Mijn eerste coming-out was wel heel spannend. Ik was op vakantie met vrienden en vond dat ik het moest gaan vertellen. Op de eerste vakantiedag heb ik iedereen apart verteld dat ik op jongens val. Het waren mijn schoolvrienden en vriendinnen, ik was toen al 16. Ik wist dat ze positief zouden reageren, maar het is toch eng. Eigenlijk is de vriendschap daarna hechter geworden.

Na die vakantie heb ik het ook aan mijn ouders verteld. Zij hadden het totaal niet verwacht maar ze waren wel positief.

Uit de kast komen is niet zo moeilijk als het lijkt. Het lijkt heel eng, opeens jezelf zijn en je bloot te geven. Maar je voelt je veel vrijer en hoeft niet steeds na te denken of iets 'gay' is wat je doet of wat je draagt. In de drie jaar dat ik het nog voor mijzelf heb gehouden, was ik mij hier altijd van bewust en dat is heel vermoeiend. Fijn om dat los te laten.

Ik had graag eerder geweten dat het niet zo eng is. Het maakt je onzeker en dat is geen fijn gevoel. Er is mij in die periode wel gevraagd of ik homo was maar dat ontkende ik dan, ik ging vol in de aanval en was boos op de persoon die dit aan mij vroeg. Eigenlijk was ik er gewoon nog niet klaar voor. De boosheid naar die persoon, dat was natuurlijk eigenlijk frustratie naar mezelf.

Mijn ouders ben ik dankbaar voor alles wat ze voor mij doen, voor mijn opvoeding, het onderdak dat ze mij geven en ze betalen mijn studie. Ze hebben mij meegegeven dat je alles moet doen om verder te komen in het leven. Ik lijk veel op mijn moeder. Zij is altijd zichzelf en dat is een voorbeeld voor mij. Ik was een gelukkig kind, speelde graag met vriendjes. Ik kom uit een gezin met twee oudere zussen en dat is heel fijn. Ik werd en word nog steeds verwend door hen, eigenlijk heb ik twee extra moeders.

Er is mij in die periode wel gevraagd of ik op jongens viel maar dat ontkende ik dan, ik ging vol in de aanval en was boos op de persoon die dit aan mij vroeg. Ik was er gewoon nog niet klaar voor.

De boosheid naar die persoon was natuurlijk vooral frustratie naar mijzelf

Eén van mijn zussen heeft al een zoontje en is weer zwanger. In september krijg ik er een nichtje bij, het is hartstikke leuk om oom te zijn. Maar of ik zelf kinderen wil dat weet ik niet, dat wordt lastig denk ik, daarbij ga ik later ook al met kinderen werken. Dit jaar ben ik geslaagd voor mijn gymnasium en daar ben ik trots op. Ik ga nu pedagogiek studeren op de UVA.

Verliefd, dat word ik niet zo snel. Eigenlijk ben ik heel erg kritisch en het is dan moeilijk om de juiste te vinden. Ik ben misschien wat snel uitgekeken op iemand en zoek iemand die slim is. Ik wil een goed gesprek kunnen voeren. Ik val op jongens die empatisch zijn en ze moeten een beetje op mij lijken. Als ik me verveel ga ik gewoon lekker swipen op Tinder en ik ga uit, ik kom genoeg mensen tegen. Maar momenteel ben ik vrijgezel.

Als iemand iets raar vindt ga ik er wel over in discussie. Die discussies zijn wel leuk hoor. Ik vind dat ik weinig met vooroordelen te maken heb. Wel wordt er soms gedacht dat homo's altijd gezellig zijn en van shoppen houden. Veel meisjes gaan daarvan uit. Ik hou trouwens wel van winkelen maar ben heel langzaam en kieskeurig. Mensen vinden het daarom niet altijd leuk om met mij te shoppen. Wat mijn guilty pleasure is? De muziek van Mariah Carey en Whitney Houston, lekker meegillen!

In de toekomst wil ik een goede baan die zowel leuk als financieel interessant is. Ik wil wonen in Amsterdam. Graag zou ik een vaste relatie willen en ik sta open voor eventuele kinderen. Ik ben benieuwd wat de toekomst brengt.

Er zou best wat meer aandacht mogen komen voor homoseksualiteit, zodat het wat normaler wordt voor mensen. Maar het moet eigenlijk al normaal zijn. Iets waar niet apart aandacht aan besteed moet worden.

Ik had graag eerder geweten dat het niet zo eng is.

Op mijn 13e merkte ik dat ik anders was. Ik kwam erachter dat jongens niet mijn ding waren. Toen ik 14 was, vond ik voor het eerst een meisje leuk dat ik echt kende, dus geen artiest of filmster. Voor die tijd dacht ik dat ieder meisje foto's van actrices in bikini op haar bureaublad had staan. Iedereen heeft wel girl crushes.

Vroeger, rond mijn 12e bewonderde ik lesbiennes en mijn droom was om één van hen te zijn. Ik vond het hip. Wilde geen meeloper zijn maar ik vond ze wel heel cool. Ik volgde een aantal lesbiennes op Tumbler en die gebruikten als symbool de regenboogvlag. Dat betekent dat je niet hetero bent. Die vlag had ik toen ook op mijn blog gezet maar ik schreef erbij dat ik gays supporte. Ik durfde nog niet echt op internet te zetten dat ik zelf zo was.

Mijn ouders zijn Turks maar ik vond ze altijd heel modern en chill. Ze hebben beiden gestudeerd en mijn moeder en ik zijn beiden feministisch. We hadden daar vaak gesprekken over. Ik denk dat ik daarom ook dacht dat het niet zo'n big deal voor hen zou zijn dat ik op vrouwen val. Maar dat heb ik volledig verkeerd ingeschat. Mijn Turkse vrienden zeiden altijd al dat ik niet zo open moest zijn over alles, maar ik wil niet liegen.

Toen mijn moeder iets vermoedde en het mij vroeg, heb ik het toegegeven. Ze vond het zo verschrikkelijk en heeft heel lang gehuild. Het is zo frustrerend. Ze zei niet 'je bent gay en ik accepteer je niet', maar wel: 'jij bent niet gay, je bent jong en beïnvloedbaar'. Volgens haar bestaat het niet dat een vrouw op vrouwen valt, het is een ziekte. Ik mocht zelfs mijn vrienden niet meer zien. Ze zei: 'Als je van ons houdt, dan doe je dit niet'. Het is emotionele chantage. Ik ben niet verantwoordelijk voor hun geluk. Maar ik hou natuurlijk wel van ze.

Nu is ze op zoek naar iemand die mij beter kan maken. Mijn moeder heeft gezegd dat als ik meega naar zo'n healer of Turks medium, dat die mij zou moeten genezen en als ik niet meer met mijn vriendenkring omga, dat ze het dan zal accepteren wanneer ik over een paar jaar nog die gevoelens heb. Dat is wel een stap naar mij toe, maar ik denk dat ze teveel hoopt op genezing.

Mijn ouders deden niks aan het geloof. We vierden alleen de feesten mee, maar gingen nooit naar de moskee. Maar sinds ik voor mijn moeder uit de kast ben gekomen, is ze opeens super religieus. Ik neem het haar niet kwalijk, ze vindt er steun, maar het is wel extreem.

Dat is het met Turkse ouders, ze willen dat je gelukkig bent, maar alleen als zij ook gelukkig zijn met jouw keuzes en hoe jij je leven wil leiden.

BERKSUN

Berksun. 18 jaar.
Uit de kast sinds
haar 15e.

Ik denk dat ze zich vooral schuldig voelt, want zij heeft het idee dat het aan haar ligt. Dat er iets mis is gegaan in mijn jeugd en dat ik daarom zo ben. Ik heb haar geprobeerd uit te leggen dat het zo niet werkt, maar het komt niet aan bij mijn moeder. Het is nu een beetje 'don't ask, don't tell' thuis. Het voelt allemaal heel geforceerd en ongemakkelijk.

Ik gaf haar altijd knuffels, maar dat voelt niet goed meer. De intimiteit tussen ons is weg. Ze zegt dat het voelt alsof ik niet meer van haar houd, wat niet zo is. Ik hou wél van haar. Maar het maakt het moeilijk als je weet dat je moeder je niet accepteert. Dat is het met Turkse ouders, ze willen dat je gelukkig bent, maar alleen als zij ook gelukkig zijn met de keuzes die jij maakt. Wat gaat er dan eigenlijk voor: mijn geluk of dat van hen?

Het is wel verdrietig, maar dit soort dingen gebeuren nu eenmaal. Ik ben één van de unlucky ones. Het is ook weer niet zo erg. Ik ben niet uit huis geschopt en ze houden nog steeds van mij. Het gaat redelijk, zolang ik er niet over praat.

Gelukkig heb ik een geweldige vriendenkring. Voor hen is het nooit een issue geweest. Deze generatie is heel chill met homoseksualiteit. Zij zijn mijn vangnet. Toen ik vorig jaar op Rotterdam Pride was hoorde ik over de Hangout. Een ontmoetingsplaats voor LHBT-jongeren van alle achtergronden. Ik ontmoette daar veel mensen in dezelfde situatie. Het is er echt geweldig en zo gezellig. Je ontmoet mensen waarvan je weet dat het vrienden voor het leven zijn.

Omdat je niet aan mij ziet dat ik gay ben, heb ik eigenlijk tot voor kort nooit nare reacties gehad. Iedereen denkt dat ik een gewoon Turks meisje ben met een vreemde kledingstijl. Piercings en zo. Dat is echt niet Turks.

Maar bij Rotterdam pride afgelopen weekend liep ik tijdens de pride walk met een Turkse vlag en toen werd ik keihard uitgescholden door Turken. Ze zeiden dat ik een schande was. In het begin dacht ik wel: gebeurt dit echt? Ik was daar gewoon blij aan het dansen met mijn vlag. Het waren Turkse mannen van rond de 30. Die mannen zijn agressief en macho.

De Turken hier zijn heel anders dan de Turken in Turkije. Vooral qua intelligentie. Het klinkt lullig maar de meeste Turken zitten vast in de oude tijd. Ze zijn hier generaties geleden uit een heel klein dorpje gekomen, en waren zo bang dat ze hun identiteit kwijt zouden raken dat ze zich aan hun geloof, hun cultuur en hun Turksheid hebben vastgeklampt en nog steeds zo denken als 50 jaar geleden.

Ik hoop dat ik in de toekomst gewoon gelukkig kan zijn. Ik wil graag een goede band met mijn ouders en familie hebben, maar ook met mijn vrienden waar ik dan niet geheimzinnig over hoef te doen. Mijn wens is dat ik open kan zijn tegen iedereen. Ik wil reizen en een goede baan.

Over relaties ben ik sceptisch. Het gaat zo snel stuk en het is moeilijk iemand te vinden waar je verliefd op blijft. Ik weet niet of het er ooit van komt. Zoekende ben ik niet; maar als het gebeurt, is het leuk.

Bij Rotterdam pride afgelopen weekend liep ik tijdens de pride walk met een Turkse vlag en toen werd ik keihard uitgescholden door Turken. Ze zeiden dat ik een schande was.

In het begin dacht ik wel: gebeurt dit echt? Ik was daar gewoon blij aan het dansen met mijn vlag.